

23-04-027

ny verden

TIDSSKRIFT
FOR MORALSK
OPPRUSTNING

NR. **5** 1972

Ideologisk vakuum – hva skal det fylles med?

For ca. fire år siden ble tusener av unge tyskere intervjuet av et tysk ukemagasin.

I det store og hele var svarene pragmatiske. De unge var opptatt av å gjøre ferdig sine studier, få en god og sikker jobb, finne sin plass i det fungerende samfunn. Gifte seg, skaffe seg hus.

For kort tid siden gjentok samme ukemagasin de samme spørsmålene til nye unge. Denne gang hadde svarene en helt annen karakter. Den pragmatiske holdning hadde veket plassen for en ideologisk engasjert innstilling. En rastløs men bevisst søken etter målsetting og mening med livet, ikke bare personlig, men nasjonalt og globalt.

Når den tyske nasjon begynner å søke etter ideer, kan man vente seg omveltninger — store omveltninger. Det ville være naivt å tro at andre land, Norge innbefattet, ville bli uberørt. Ideer har liten respekt for landegrenser. Luther, Marx, Hitler og deres ideer har hatt og har global virkning. Vi kan neglisjere ideologier og deres fremtid, men ideologiene neglisjerer ikke oss og vår fremtid. Ideer vil forme Europa — spørsmålet er bare hvilke ideer. Det løses ikke bare ved stemmegivning for eller mot EF. Det valget er viktig nok, men ikke det viktigste.

Dagens strategiske siktepunkt for ideologisk kontroll av Tyskland er universitetene og gymnasene. Millioner av unge tyskere søker et livsinnhold og en mening. Et vakuum som uvegerlig vil bli fylt, men av hvem, eller hva? Vil Norden selvtilfreds vaske sine hender? «Er jeg min brors vokter?»

Mellom første og annen verdenskrig var det også et ideologisk vakuum i Tyskland. Hadde de gode krefter dengang vært like lidenskapelig engasjert som de falske, kunne historien tatt en annen vending.

Lunkenhet overfor riktige ideer er like drepande i sin konsekvens som det er å brenne for falske ideer. Hva vi nordmenn trenger, er en god porsjon syndserkjennelse for vår svikt, vår mangel på omsorg for resten av verden. Det er et første skritt til et reelt ansvar.

Europas ansvar i Middelhavet

Av Mohammed Masmoudi,
Tunis' utenriksminister

Masmoudi er 45 år. Han var en av lederne i den tunesiske uavhengighetskampen. I lengre tid satt han fengslet i Frankrike. Senere ledet han uavhengighetsforhandlingene med Mendes-France's regjering. Et besøk i Caux like før disse forhandlingene hadde avgjørende betydning for ham. «Jeg gikk omkring med en hevners demon i mitt hjerte,» sa han. «Fra Caux skrev han til sin familie og ba dem ikke lenger å ta sikte på hevn. Masmoudis forandrede holdning ble en viktig faktor i forhandlingene. «Uten Moralsk Opprustnings innflytelse,» sa han senere, «kunne Frankrike og Tunis ha kommet opp i en nådeløs krig med hverandre.»

Den følgende artikkel er hentet fra det indiske nyhetsmagasinet «Himmat».

Middelhavet har igjen inntatt sin posisjon på historiens arena. En kan like det — eller la være, men en behøver bare å tenke på alvoret i de kriser som stadig oppstår, makten hos de parter som står mot hverandre og frykten som behersker områdene omkring for å vite at det er sant.

I mine øyne er dette havet som spilte så stor rolle i utviklingen av vår sivilisasjon og våre idéer, på vei til å gjenfinne sin egentlige betydning.

For ikke mer enn ti år siden så man på Middelhavet som noe i retning av en amerikansk innsjø, fullstendig i den 6. flåtens grep. I dag er vi inne i en ny epoke. Den markeres ved at to store makter er tilstede i Middelhavet: USA og USSR. Noen ganger står de steilt mot hverandre, mens de til andre tider støtter hverandre. Det siste når Kina stikker hodet opp over horisonten. En kan ikke la være å tenke på andre perioder i historien, da havet som vasker våre strender var skueplass for sammenstøt mellom rivaliserende krefter: Roma i kamp med Kartago og middelalderens endeløse kriger mellom kristne og arabere. Men tilbake til den nye situasjonen. Det er viktig å forstå hvorfor og hvordan russerne er kommet til Middelhavet.

Etter Cuba-krisen, da russerne prøvde å vinne strategisk fotfeste så å si på Amerikas dørterskel, men måtte gi opp etter en meget alvorlig konfrontasjon, har Moskva øyensynlig helt forandret strategi. De lærte at det var fåfengt å ha verdensomfattende planer så lenge de ikke hadde militær makt til å gjennomføre dem. Sovjet trengte mobile styrker, bygget opp etter amerikansk mønster, og ikke å forglemme en slagkraftig flåte. Hittil hadde vi stått overfor en stormakt til lands, opptatt med å bygge eget forsvar og med å styrke sin posisjon sammen med vennlige eller integrerte nasjoner, slik Stalin la det til rette.

I dag er Russlands forsvar kjernefysisk, og landet er engasjert i fjerne deler av verden, der dets innflytelse ikke tidligere var følt.

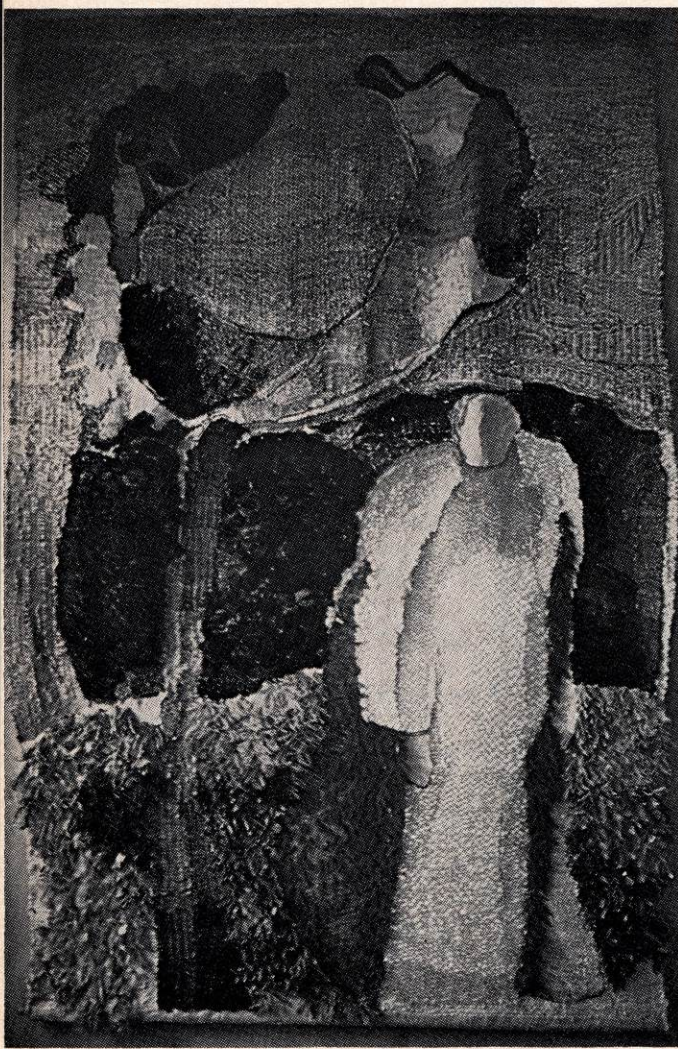
De fleste er enige om at USSR lenge hadde ønsket å få en fot innenfor i Midtøsten, og at krigen mellom Israel og de arabiske land gav dem en mulighet. Araberne trengte våpen, og russerne var villige til å selge dem på betingelser som alle parter fant akseptable. Dermed var hjulene i gang. Den som sier «våpen» sier også «servise», og den som sier «servise» sier også «personell, spesialister, rådgivere». Dertil treningskurser i Russland for dem som skal betjene våpnene, og endelig en mer eller mindre permanent tilstedeværelse som strekker seg stadig lenger utover det rent militære felt og inn på kulturelle så vel som økonomiske områder.

En bekymringsfull situasjon

Der er to flåter i vår umiddelbare nærhet. Den amerikanske flåten er i henhold til sin overenskomst med NATO stasjonert i Neapel, mens den har mistet de fleste av sine middelhavsbaser, for eksempel i Marokko og Libya. Sovjetflåten har visse rettigheter i Alexandria, men viktigere er det at Sovjetunionen nå er en politisk faktor som er tilstede i mange arabiske middelhavsland.

Forts. side 12

Jeg vil ikke skape vakre bilder, ... jeg vil skape livet

Den lyttende mannen — billedvev av Gerd Ekdahl.

Tekstilkunstnerinnen Gerd Ekdahl, som har debutert i *Galleri 54* i Göteborg i vår, tok seg tid til å besøke Statens lærerskole i Forming i Oslo den 20. mars, midt under arbeidet med debut-utstillingen.

Gerd Ekdahl har vært med på mange andre utstillinger, hun har vunnet stipendier og priser, blant dem Göteborg bys kulturpris 1970. Til Statens lærerskole i Forming var hun bedt av Elevrådet om å komme og fortelle om sin holdning til kunsten — og til livet. Nesten alle skolens 250 elever hørte hennes innlegg, tydelig grepet og i dyp stillhet. «Jeg vil

ikke skape bare vakre bilder, kunst, jeg vil skape livet. Verden er så ung, vi har ennå ikke lært oss å leve,» sa hun blant annet.

Rolf Anderberg i *Göteborgs-Posten* uttrykte det slik: «Uten videre kan nok ikke noe lignende gjøres i dag . . . I Gerd Ekdahls tekstilbilleder og akvareller er det bare en fargetone som skiller livet fra døden. Men i den tonen synes det på den annen side å ligge en sterk tro på livet.

Det første jeg sa til meg selv da jeg kom inn på utstillingen, var: Oj, hvor det virker religiøst her! Da jeg så leste titlene, Pånyttfødelse, Befrielse, Gud sover i myllan, Livsträd, kom jeg til å tenke på hva Tegnér sa da han ble bedt om å skrive salmevers: 'En så hellig handling duger jeg ikke til'.

Det Gerd Ekdahl skriver under titlene og med blyant inne i akvarellene, om at 'fødsel, liv og død følger etter hverandre i hver enkelt dag, men også lengre perioder': det sier meg ikke så mye. Men jeg imponeres — og påvirkes også — av bildene, spesielt av de mennesketomme landskaper, av deres forening av ømhet og styrke, myke atmosfæriske toner med plutselige aksenter i blodrødt og klargrønt, og av foreningen mellom dekorativ virkning og følsomhet i tegningene av trær, vann og spor av fugler i snøen.

Det må vel være slik at hennes lyst til forkynnelser har frigjort noe i hennes tekniske evne.»

«Farlig å ikke lytte»

Det førstepris-belønte motivet «Den lyttende mannen» var reproduisert på innbydelseskortet til utstillingen i Göteborg. Motivet er sentralt for henne, sier hun selv — til journalisten *Ingrid Ydén-Sandgren*, som intervjuet henne ved debut-utstillingen:

— Det er spørsmål om to måter å lytte. Man lytter innover til valget, man lytter utover til barna — de sultende, de uartikulerte. Det er farlig å ikke lytte, å slutte seg selv ute fra kjennskapet til andre og det globale behov.

— Dødens tid er en forutsetning for fødsel, love om dette er selve bevegelsen fremover, sier Gerd Ekdahl ivrig og legger til at hun vil anskueliggjøre hvordan man 'kommer inn i en skapende sirkel'.

— Det paradoksale er, mener hun, at den eneste veien er å si nei til seg selv og å lytte til Gud. Og så forsøker hun å skape utifra denne opplevelsen.

Resultatet er blitt drømmer og visjoner i skjønn, ennå ufullførte akvarellskisser, der det blodrøde, lidelsens og kjærlighetens farge, sammenblandes med det ondes svarte. Nå og da er det som en hvit

Kunstnerinnen foran sitt motiv.

hånd liksom omdirigerer det som skjer i bildene. Hun sier det ikke selv, men dette lys som plutselig overstrømmer de tynne akvarellene må være hennes bevisste uttrykk for hvordan Gud bryter inn i hennes liv.

Barna — Gud — Verden, det er tre motivområder som Gerd Ekdahl vil sirkle inn med sin kunst. Hun er selv mor til tre barn, den yngste to år. Og spebarna, fødte og ufødte, er med i nesten alle maleriene. Barnet som ligger omfattet av morkaken i den smale strimen av lys blir samtidig symbol for selve livet og evigheten. Festlig er teppet 'Livets träd', et tre fylt av små fete, nyfødte barn, som henger i klaser i livstreets krone. Teppet er en stor 'bejaelse'. Det ville være herlig opphengt i et fødehjem eller et dåpsrom. Det er både jordisk og sakralt.

Både Gerd Ekdahl og hennes mann har engasjert seg meget i miljøspørsmålene i sin kunst.

— Det jeg har vært mest opptatt av, er nok spørsmålet om hvordan jorden skal rekke til for alle mennesker. Det er hele tiden et spørsmål om hvordan vi kan forvalte vår jord på riktig måte. Miljøødeleggelsene er jo ikke et isolert problem, det henger sammen med vår innstilling som mennesker. Jeg tror nemlig at det finnes uuttømmelige ressurser.

Det finnes stunder når man blir fullstendig som lammet av problemene og ikke orker å komme gjennom dem. Slike tider er nødvendige, men det er da man ikke må gi opp. Arbeide pluss tro er lik håp. Det kan være som en lang mørk dag. Man vet liksom ingenting, og kan ikke røre seg i noen retning. Men da kan man gripe fast ved strået at det finnes noe som jeg skal gjøre akkurat nå. Det kan være en liten sak, som f. eks. å leke med barna . . . Og ut av det vokser en idé frem, som bygger videre og som vokser seg til en sterk livsstrøm.

Men gir man opp — hvilket er lett — da begynner man å handle negativt, og ofte gir man opp tankemessig før man begynner å handle negativt. Det er det som er farlig, at man gir blaffen i hva som skjer.

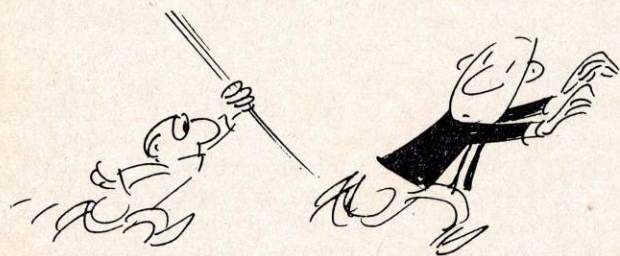
Jeg fant noe i Bibelen om det, der Jesus sier til fariseerne: «Dere legger byrder på menneskene som dere ikke selv vil bære.» Dette var i 1968 under studentopprørene, da det ble snakket så mye om rettferdighetsspørsmål. Jeg opplevet nesten studentene som de skriftlærde og fariseerne, som gjennom TV og massemedia la enorme byrder på det vanlige menneske. Og vi ble lammet fordi vi hverken så i deres liv at de ville ta dem på seg, eller ville gjøre det selv. Det gjelder å våge å begynne å leve etter de lovene Jesus har gitt oss. Det er den tankegangen som bærer seg.

— Arbeider du for disse tankene gjennom din kunst?

— Det er vanskelig å lage malerier av teorier. Det kan jeg ikke. Men når jeg derimot forsøker å tillempe min tro og min idé om livet til livet selv, da hender det så utrolig mye, og i det som hender skapes bildene. Derfor er det ikke så viktig å forsøke å skape bilder om forskjellige tankeganger som å forsøke å leve dem ut. Menneskene må jo alltid komme først. For det første de menneskene man har omkring seg. Deres behov må komme før mine fantastiske idéer om hva jeg vil uttrykke i mitt arbeid. Men når jeg prøver å virkeliggjøre mitt indre bilde av hvordan livet skal være, skjer det så mye at det blir bilder av det.

Vi har skole – men hvorfor?

Undervisningen i Frankrike er inne i en krise. Det går knapt en uke uten at en eller annen skole stenger fordi elevene streiker i protest mot et rundskriv fra undervisningsdepartementet om å skjerpe disiplinen. Mange lærere tør ikke lenger håndheve autoritet når forstyrrelser eller hærverk finner sted. I løpet av skoleåret her tre lærere begått selvmord og man hører gymnasiaster hevde at det ikke lenger går an å arbeide på skolen.

En gruppe lærere, studenter og elever har gått sammen og produsert et skuespill som de har kalt *L'école, pour quoi faire?* (Hvorfor skole?) For en tid siden ble skuespillet vist i en forstad til Paris. «Vi er alle opptatt av den nasjonale krisen i skoler og universiteter,» sa en student fra Nord-Frankrike som deltok i stykket. «Jeg er her fordi dette skuespillet gir noe av svaret.»

Den som introduserte stykket, en musikk lærer, snakket om resignasjonen hos så mange lærere og spurte: «Hvem har ansvaret for dette? Lærere selv? Elevene og studentene? Foreldrene? Administrasjonen? Statsråden? Alle legger skylden på de andre. Jeg oppdaget at den egentlige bøygen var i meg selv, i min egen holdning til skolen. En forandret innstilling hos meg har gitt resultater.»

Forfatteren av *L'école, pour quoi faire?* var selv industriarbeider i ti år før han ble lærer. Noe av sin overbevisning oppsummerte han slik: «Det har slått meg at vi i vår undervisning gir de unge kunnskaper, men vi lærer dem ikke hvordan de skal leve. Det er som å bygge på sand. De unge trenger en fast grunn de kan stå på i alle situasjoner. Vi må gi dem en hensikt med livet, en hensikt med arbeidet og en hensikt med å ofre. Det kan vi ikke uten at vi tydelig har det i vårt eget liv.» Foreldre, lærere og unge vil nå gå sammen om å føre dette videre, for, som han sa, «det gjelder vårt lands fremtid.» De er alt i arbeid i flere områder i Frankrike.

Møte i Paris

Fagforeningsfolk fra Frankrike, Tyskland, Storbritannia, Sverige og Sveits kom sammen i Paris i weekenden 24.—25. april. Møtet var sammenkalt av Maurice Mercier, generalsekretær i Det franske tekstilarbeiderforbund (Force Ouvrière), samme dag som franskmennene stemte over utvidelsen av Fellesmarkedet. Mercier, som før og under krigen var en av de ledende kommunist-organisatorer innen fransk fagbevegelse, trakk opp et bilde av de krefter som er i virksomhet i dagens verden.

«Stikk imot marxistiske spådommer bryter kapitalismen ikke sammen,» sa Mercier bl. a. «Den har lært å klare seg gjennom krise etter krise. Men det er et sammenbrudd i moralske verdier samtidig som en frihetens og overflodens fremtid åpner seg for oss. På den annen side har kommunistlandene ikke klart å gi innhold til idéen om det kommunistiske menneske. En unntagelse kan Kina kanskje enda bli. Ved en sammensmelting av den marxistiske dialektikk og den kinesiske sivilisasjon akter man der å skape Det fjerne østens kommunistmenneske. I konkurransen som vil komme mellom det kinesiske og det vestlige menneske kan man spørre: 'Hvilket vestlige menneske?'»

Tidsbesparelse

Derfor tenkte jeg, den gangen jeg traff MRA: 'For en tidsbesparelse! Her har man allerede det nye menneske, inspirert og styrket av en større makt.'

«Det viktigste spørsmål for fremtiden,» føyet Mercier til, «er om det blir den kinesiske kommunist eller MRA's menneske som kommer til å lykkes i å skape en ny sivilisasjon. Vi må tro lidenskapelig på vår revolusjon. Omvendelse er ikke nok. Og vi må gi den overbevisningen videre, med tro og kraft, til Europas fagforeninger, bedriftsutvalg og arbeidsgiverforeninger.»

Britiske fagforeningsfolk som tok del i møtet i Paris sluttet opp om Merciers utfordring til aksjon. De rapporterte fra en uke sammen med irere av alle meningsgrupper i de 'lukkede' bydelene i Ulster.

En industri-weekend i London ble planlagt og man drøftet også sommerens konferanser i Caux, Sveits.

Den tyske LO-formannen, Heinz Wetter, sendte en hilsen til Mercier i forbindelse med weeken-møtet.

Nitten parlamentarikere inviterer

Nitten parlamentsmedlemmer fra mange partier i ni europeiske land, Østerrike, Sveits, Finland, Frankrike, Vest-Tyskland, Storbritannia, Italia, Norge og Sverige, har sendt ut et brev til over tusen parlamentariske kolleger i Europa og verden forøvrig, med invitasjon til konferanser i Caux, Sveits, i sommer.

I brevet skriver de blant annet:

«Under årets sommerkonferanse for Moralsk Opprustning i Caux blir det to uke-konferanser for parlamentarikere, fra lørdag 29. juli til søndag 6. august, og fra lørdag 2. til søndag 10. september.

Våre familier, som må klare seg så ofte uten oss, er også hjertelig invitert.

Som politikere mottar vi mange invitasjoner til konferanser, de fleste av dem forlanger noe av oss. I Caux tilbys vi noe — en ny spore til å finne løsninger på bestemte problemer og en ny innstilling til vårt daglige arbeid som politikere. Vi har allerede gjort erfaringer langs disse linjer.

I Caux vil vi få anledning til å treffe ansvarlige mennesker fra alle kontinenter og høre fra dem direkte om situasjoner i mange land. Ved å prøve å bygge opp et nærmere samarbeid mellom partene innen sitt eget samfunn har Europa ansvar ikke bare for seg selv, men for hele verden. I denne sammenheng og på bakgrunn av de nye tilnærmelser som nå gjøres til Øst-Europa fra visse hold, vil vi kanskje sammen kunne finne noen av de grunnleggende oppaver våre land trenger å ta på seg.»

Nord-irlender åpner nytt MRA-senter.

En katolikk og en protestant fra Belfast åpnet det nye MRA-sentret på toppen av Westminster-bygningen i London. De to nye etasjene vil gi plass til kontorer og møtesaler.

«Dette sentret er revolusjonært fordi det gir tro både til dem som har mistet den og til dem som ikke har en tro,» uttalte Gerry O'Neill fra den katolske bydelen Andersonstown.

“Frihet” i Lagos

Fru Fashina, mangeårig leder for torvkonene, og politikere i Lagos.

I byen Epe, som ligger i staten Lagos i Nigeria, er det to regenter, en for de opprinnelige innbyggerne og en for en folkegruppe som flyttet inn i byen for ca. hundre år siden. Helt siden den gang har det vært store motsetninger mellom de to gruppene.

For å bygge bro mellom de stridende partene arrangerte en nigeriansk politimann en fremvisning av MRA-filmen «Frihet» i rådhuset i Epe. 400 mennesker kom, blant dem begge regentene, omgitt av sine rådgivere.

Etter filmen talte fru Keziah Fashina, den tidligere lederen for torvkonene i hovedstaden Lagos. Blant annet fortalte hun hvordan hun og andre politikere hadde satt sine egne partiers interesse foran landets beste. «Men nå vil jeg sette Gud først i mitt liv og ikke bare gjøre hva jeg selv synes,» sa fru Fashina. En av de tilstedeværende regentene sa: «Filmen har lært oss hva enhet er.» Etter forestillingen ga de to tradisjonelle lederne hverandre hånden og forlot rådhuset side om side.

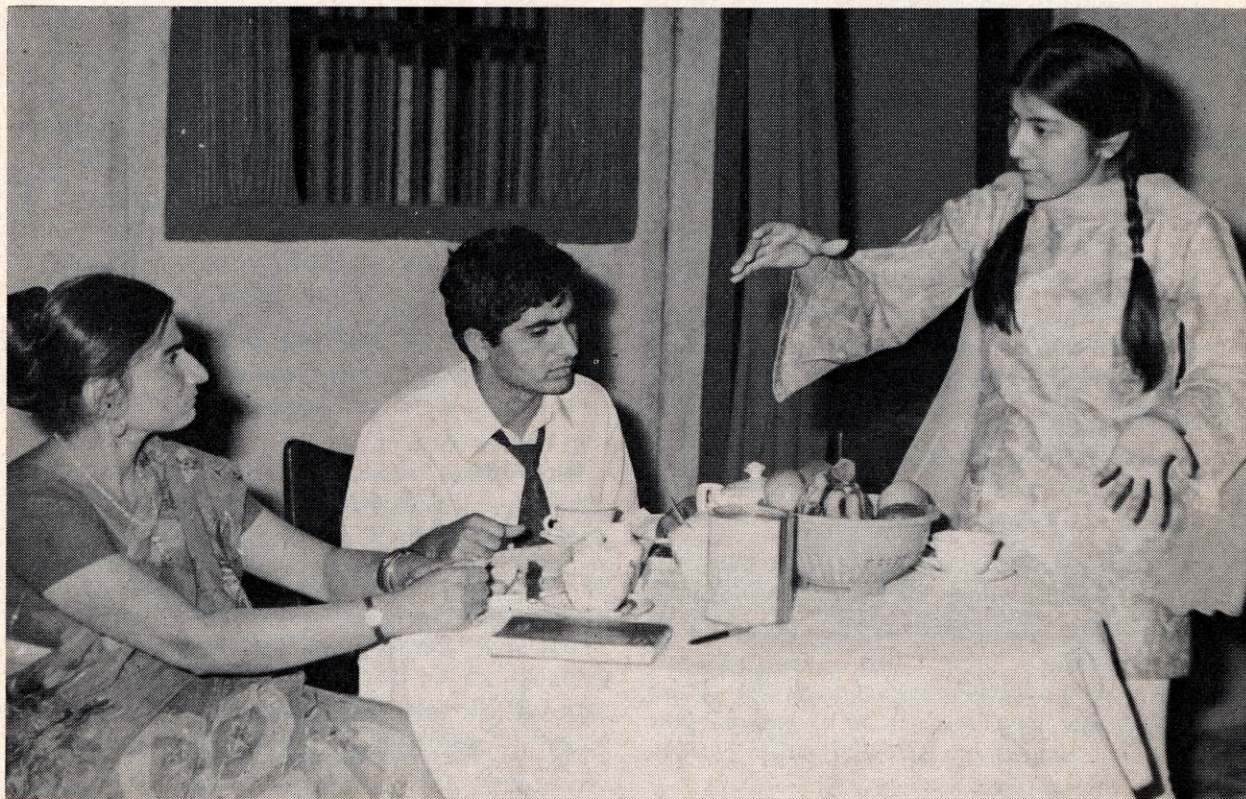
“Den glemte faktor” vises i Nord-India

Industri-dramaet «Den glemte faktor» av Alan Thornhill er innøvet av studenter og professorer ved jordbrukshøyskolen i staten Haryana, sammen med arbeidere og representanter for ledelsen ved en tekstilfabrikk i byen Hissar, Haryana.

En del av de 2.500 tilskuerne i en tekstilfabrikk i byen Hissar.

Under: En scene fra «Den glemte faktor». De ansvarlige for oppførelsen er blitt bedt om å sette opp stykket i byene Dehli, Bombay og Ahmedabad.

En ny bok — et nytt kapitel

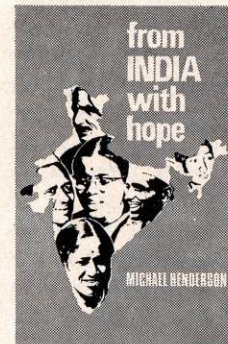
Det finnes håp i India

Den indiske høykommissæren i Storbritannia, Apa Pant, talte ved en mottagelse i forbindelse med utgivelsen av en ny bok, «*From India with Hope*» (Fra India med håp), av den britiske journalisten Michael Henderson.

«Da jeg kikket gjennom denne boken, ble jeg meget beveget,» sa Pant blant annet. «Det finnes håp i India. Vi indere er meget stolte over senteret (for Moralsk Opprustning) i Panchgani.»

«Et nytt kapitel er innledet i forholdet mellom India og Storbritannia. Vi er i ferd med å oppdage en ny form for samarbeid. Ikke denslags som politikere får i stand med tanke på gevinst for en av partene, men en ny slags harmoni basert på kjærlighet, medfølelse og fellesskap,» sa Pant.

«Håp er en økonomisk faktor som overses altfor ofte,» sa bokens forfatter, Michael Henderson. «Den australske kardinal Conway sa nylig at India vil bære en fakkell i de kommende år, som hele verden vil se. Og noen av disse fakkellbærerne finner man

Apa Pant:
«Det er håp i India . . .».

i 'Fra India med håp'.» Henderson ble intervjuet i ti minutter av *BBC — Radio London* på utgivelsesdagen. Tre andre radiostasjoner tok opp intervjuer på lydbånd.

Michael Henderson:
«*From India with Hope*,
Grosvenor Books, London.

Svensk presse kommenterer:

Det har i de siste uker vært en serie interessante og gode anmeldelser av Claes Robachs bok *Den nya människan* i svensk presse. Vi klipper her en av de siste, fra *Svensk Kyrkotidning*, Tidsskrift for kirke og skole, Uppsala:

CLAES ROBACH red. *Den Nya Människan*.
SKS-Verbum, Heftet ca. kr. 30,-.

I formen er dette en studiebok med vedlagt studieplan for 8 sammenkomster. For den som kjenner MRA det minste er det klart at den vil være noe mer enn utgangsmateriale for et teoretisk studium, nemlig «et oppslag til handling». Det er egentlig et propagandaskrift, men selvsagt kan også et slikt gjøres til gjenstand for studium. Det påpekes i boken at Oxfordbevegelsen, siden 1938 kalt Moralsk Opprustning (MRA), først møtte heftig kritikk og siden nesten total mørklegging. Dette er utvilsomt

riktig. Men bevegelsen fortjener en bedre skjebne. Boken gir en god presentasjon av MRAs ideologi, karakterisert av en bemerkelsesverdig optimisme. «Denne erfaring resulterer i en faktisk forandring i den menneskelige natur.» Den representerer dermed en absolutt motpol til den klassiske lutherdommens pessimistiske syn på menneskene. Man kan videre si at MRA rendyrker kristendommens etiske side. Men denne er på den annen side grunnleggende, kristendommen fortjener knapt sitt navn uten den. Med stor energi og entusiasme fremføres denne kristne hovedlinje i den foreliggende boken. Ifølge Bergprekenen er de salige som stifter fred — ikke de fredsommelige, som vår bibeloversettelse sier, så fordunklende. MRA vil være et korrektiv til en kristendom som altfor ofte har nøyd seg med å være fredsommelig.

Gunnar Smedberg.

Menneskets personlighet

Av Bremer Hofmeyr

Da jeg var student, traff vi en vis mann som sa følgende til oss: «Dere unge er fast bestemt på å realisere dere selv, uansett virkningen. Dere er jo overbevist om at det er noe godt dere realiserer.» Selvfølgelig gikk vi ut fra det. Vi mente at hvis våre krav på noen måte ble tilsidesatt, ville det ha til følge at vår personlighet ble mindre imponerende.

Faktum er at personligheten ligner et frukttre. Hvis det ikke blir beskåret, gror det opp i en imponerende høyde og ser mye flottere ut enn de som er beskåret. Bare så sørgelig at det bærer dårlig frukt og visner tidlig.

Krav

Personligheten er full av begjær. Den tror at et rikt liv består i å tilfredsstille disse begjærene. Så setter den all sin vilje inn på det. Men selv om det lykkes, viser det seg at tilfredsheten uteblir. Personligheten har også behov. Når de blir imøtekommet, blir personligheten tilfredsstillet. Men det personligheten trenger er meget vanskeligere å oppnå enn det den krever. Følgen er at den har en tendens til å omgå hva den trenger og søke å oppnå hva den krever. Dette må naturligvis ende i frustrasjon.

Troen på at mennesket tilfredsstilles ved å oppnå hva det krever er en fatal misforståelse. I realiteten er det ved å gi at vi tilfredsstilles.

Barn trenger å få kjærlighet. De utvikles ikke riktig om de ikke får kjærlighet. Et modent menneske trenger å gi kjærlighet. Det blir ikke virkelig modent før det lærer å gi omsorg. Men mange voksne menn og kvinner går omkring og krever kjærlighet. Ofte går de fra det ene forhold inn i det neste i febrilsk søken etter å bli tilfredsstillet ved at noen elsker dem. De blir besatt av dette begjæret, og om det ikke blir imøtekommet føler de seg snytt av selve livet. Men de kan ikke bli tilfredsstillet så lenge de er blinde overfor sine virkelige behov, som ligger i å gi omsorg og kjærlighet. Og dette er et behov som alltid kan imøtekommes.

Sammen med kravet om kjærlighet går kravet om seksuell tilfredsstillelse. Slik er det overalt. Og overalt finner man leger og psykiatere rede til (mot god betaling) å forklare hvor påtrengende nødvendig det er at seksuelle krav blir tilfredsstillet. Det er nesten blitt et nytt bud at dette må skje for at ikke personligheten skal bli utarmet og forkrøplet. Følgen er at både lovverk og konvensjoner forandres og tilpasses, slik at ingen skal bli forhindret i å oppnå tilfredsstillelse i hvilken som helst form han måtte ønske. Men den erotiske personlighet blir en

rotet personlighet. Et samfunn som krever seksuell utfoldelse blir ikke mindre frustrert, men mer frustrert.

De fleste vet om noen som i ansvar for sin livsoppgave har avstått fra familielivets gleder og allikevel er en utadgående og helstøpt personlighet. Hvemsomhelst som av en eller annen grunn må unnvære ekteskap og familieliv kunne oppleve å være like tilfreds.

Personlighetens behov er noe vesensforskjellig fra dens seksuelle begjær. Behovet er å erfare at Gud som skapte våre lidenskaper også kan kontrollere dem; at den dynamo som seksualiteten er, om den ledes frem mot selvtilfredsstillelse, bare produserer avmakt — ikke skapende liv, men også at sexdynamoen, underlagt Guds kontroll, kan gi en strøm av impulser til uselvisk omtanke for mennesker og idéer for et skapende, engasjerende samfunnsliv.

Så har vi begjæret etter storhet. På en måte er dette også et behov. Det er meningen at vi alle på et vis skal være store, hver på vår måte. Men den formen for storhet personligheten begjærer er svært forskjellig fra den som dekker det virkelige behov. Hva den ønsker er storhet i form av å bli lagt merke til, å få ros, popularitet, anerkjennelse, applaus, dyrkelse. Hva den behøver er storheten i å kunne gi seg helt for å nå høye mål.

Endelig har vi personlighetens krav om uavhengighet. De som skriker høyest om dette er ofte de samme som er svært avhengige av sine egne meningsfeller. Deres trygghet ligger i å være konform med gruppen. Hvor tydelig er det ikke i mange grupper som gjør opprør mot samfunnet, mens de i minste detalj er ensrettet og ensartet i klesdrakt, hårprakt og manerer innen det lille samfunn de selv utgjør! Til en viss grad er vi alle underlagt andres innflytelse.

Uavhengig av asylet

Personlighetens behov er i realiteten avhengig — avhengighet av Gud. Intet annet en avhengighet av Gud gjør en uavhengig av mennesker. Den eneste tredje mulighet er uavhengigheten man opplever i et asyl, der man er fullstendig rotløs.

Da jeg innså behovet for å gi mitt liv til Gud, ble jeg smertelig klar over de dårlige sidene i meg og at de måtte utryddes. Halvveis elsket jeg dem og halvveis hatet jeg dem. Overvinnes måtte de. Men langt vanskeligere var det likevel å overgi min egenvilje og mitt liv til Guds disposisjon. Det kostet blod.

Striden går videre — fra generasjon til genera-

sjon. Da en av sønnene våre var liten, hadde han en fæl dag. Hans krav om uavhengighet førte til konflikt med alle omkring ham. Det endte med tårer. Men da han var vel i seng om kvelden, klaget han sin nød: «Mor, det er så vanskelig å være snill.» «Vil du at vi skal be Jesus hjelpe deg med det?» spurte moren. Han tygget en stund på forslaget, og så kom det: «Jeg tror heller jeg prøver en gang til alene.»

Kravene og behovene i menneskets personlighet står i direkte motsetning til hverandre. De skjærer hverandre i rette vinkler som et kors. Og i samme øyeblikk som jeg lar det jeg dypest trenger, skjære tvers over gjennom det jeg mest krever, blir Korset en erfaring.

Legemiddel fra NYCO

Hodepine?

Novid gir hurtig lindring ved hodepine.

Tablettene tas oppløst i vann, og er skånsomme selv for ømfintlige maver. Novid er effektiv ved reumatisme, menstruasjonssmerter og forkjølelsesubehag.

Novid fåes uten resept på apotek og medisinsalg. Rør og foliepakning á 20 tabletter. Glass á 40 og 100 tabletter.

NYEGAARD & CO-AS · OSLO

Quebec – en utfordring

Vil Quebec bli et nytt Nord-Irland, med sine franske og engelsktalende folkegrupper og bitre motsetninger som går generasjoner tilbake? Eller kan motsetningene overvinnes?

«Etter hva jeg har sett her, kunne Quebec gå i spissen og lede resten av landet. Det kunne bli en spore og en utfordring istedet for et problem,» sa en kanadisk avisredaktør som talte ved en konferanse for Moralsk Opprustning i Edmonton, Alberta, i begynnelsen av april. Mange Quebec-borgere tok del i konferansen, blant dem en gruppe fra den lille byen Trois Rivieres. De hadde tilbragt 48 timer på en reise som delvis var finansiert av bystyret og privatpersoner i hjembyen. «Mange mennesker har hjulpet oss å komme fordi Moralsk Opprustning for oss representerer en ny aksjonsbasis,» forklarte en ung fransktalende mann i gruppen.

Blant deltakerne i konferansen var en høvding for Stoney-indianerne i Rocky Mountains og han familie. Hans far var den berømte høvding Walking Buffalo, som i mange år sto ved Frank Buchmans side i hans kamp for Moralsk Opprustning. «Her er den ideologi som kan rette på fortidens urett,» sa indianerhøvdingen. «Hvis vi vil bygge et bedre Canada og en bedre verden må vi begynne med oss selv og stå sammen. Noen annen løsning finnes ikke.»

Havnedirektøren i Trois Rivieres, som ligger ved St. Lawrenceelven, fortalte hvordan han hadde bedt en underordnet om tilgivelse for en urett. «Teorier er ikke nok, vi må selv være villige til å handle,» sa han.

Den 22-årige Joseph Zokunga fra geriljadistrikten i Mizofjellene, Nordøst-India, ga konferansedeltakerne innblikk i hva revolusjonær forpliktelse betyr. «Når geriljalederen sier: 'Jeg vil ha ti mann som er villige til å bli drept idag,' da vet du at ditt liv ikke er ditt eget. Det er den beslutningen jeg har tatt for å kunne være i frontlinjen i kampen for en ny verden under Gud.»

Psykiateren Gustav Morf fra Montreal, som har skrevet en bok («Terror i Quebec») om den ekstreme organisasjonen FLQ, hevdet at vanskelighetene i Quebec kan brukes til å vekke hele landet til enhet og ny forståelse. Dr. Morf ble intervjuet flere ganger på fjernsyn og i radio i denne forbindelse.

En arkitekt og en forretningsmann fra Nord-Irland som var kommet spesielt til konferansen, ba om at fransk- og engelsktalende kanadiere, indianere, sorte og hvite med en erfaring av moralsk opprustning måtte komme til Nord-Irland og hjelpe til å skape enhet.

EUROPAS ANSVAR

Forts. fra side 3

Av tre grunner er denne situasjonen bekymringsfull for nasjoner ved Middelhavet: Havet blir en arena for oppgjøret mellom de to supermaktene (slik Europa var i 1950-årene). Konflikten mellom Israel og araberstatene får ganske andre dimensjoner fordi den ikke lenger kan betraktes som et lokalt oppgjør. Det er en gnist som kunne sette igang den store eksplosjonen.

Endelig kommer den virkning at energien, istedet for å rettes mot økonomiske landevinninger, settes inn for militære mål.

Et fromt ønske

Her i Tunis føler vi vår skjebne knyttet til historie og geografi. Man har foreslått oss å anta en nøytralistisk holdning. Denne skulle bestå i at vi setter oss som mål å nøytralisere Middelhavs-bassenget, samtidig som vi ber fremmede flåter om å forlate åstedet. Dette er et fromt ønske.

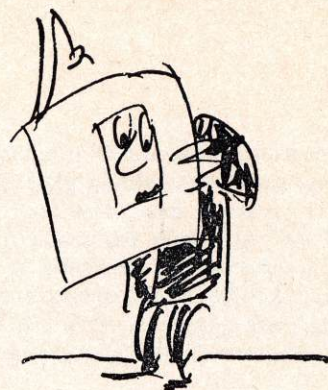
Jeg kan ikke forestille meg hva slags mirakel som skulle få de to stormaktene til å gi opp dette sjøområdet og alle sine strategiske investeringer der. På meg virker denne teorien fullstendig urealistisk.

Men hva burde vi så gjøre? For meg står det klart at Tunis er for ubetydelig militært og for betydelig strategisk, til at vi kan tenke på noen fremtid uten i nær forbindelse med Europa. Et Europa som har tatt endelig farvel med alt som heter kolonisering og er blitt en samtalepartner.

Europas sjanse

Tiden er kommet til å skifte briller og se at det «De residerende nasjoner» hovedsakelig trenger er økonomisk utvikling. Europa må medvirke aktivt til dette mål. Europas interesser i Middelhavet, viktige og tungtveiende som de er, kan best ivaretas ved at områdene blir oaser av fred og velstand. Europa har sjansen til å bevise at det har en idé mer dynamisk, mer fredsskapende og mer tiltrekkende og som gir et bedre eksempel enn noen annen, et eksempel man kan følge. Europa — i ferd med å vokse og utvikles, må ikke kretse om seg selv. Sikkerheten og den fortsatte velstandsutvikling i Europa selv avhenger bl. a. av om det er istand til å gjøre en innsats i Middelhavsområdet og koordinere sine planer med de andre kystnasjonene i dette området, for på den måten å kunne løse deres felles problemer.

klippet

En dag skrev han, trøtt og lei — ikke det vanlige, nå nesten obligatoriske «tilrådes» — på en abortsøken-des papir. Men i stedet: «Ser ingen gynekologisk grunn». Virkningen lot ikke vente på seg. Psykiateren, kuratoren, pasienten og pasientens mamma ringte samtlige og skjelte ham ut. **Hva** mente han? Han svarte at han mente bare det han skrev. Han hadde ikke ytret seg om noe annet enn sin egen gynekologiske mening. Han syntes han burde ha rett til å uttrykke den. . . . Selv om man ikke blir sendt til Sibir for det, så blir det i det svenske byråkratiske apparatur aldeles for tidkrevende og omstendelig å uttrykke seg så egenrådig. Vanligvis skriver nå også han: «tilrådes». Men doktor Abolins tror at dagens unge svensker lider av at de ikke får noen som helst hjelp til det moralske mot å si nei . . .

Billedbladet «Femina» i et intervju med gynekologen og assisterende overlege Janis Abolins ved Allmänna BB i Stockholm.

Spørsmålet om **familiens framtid** er et spørsmål om barnets rett til et hjem, til et fellesskap. Vi må realisere menneskets behov for menneskelighet.

Kirken får innrømme at den er kommet til kort når det gjelder å holde orden i sitt eget hus, i forbindelse med oppgaver som for eksempel å være samfunnets samvittighet.

Biskop Per Lønning i et foredrag om «Kirken og Kvinnen» i Kirkelig Forum for Grenland. (Vårt Land.)

Ingenting virker så negativt på den menneskelige bevissthet som sløseri med arbeid og ressurser, udyktighet, perspektivløshet og byråkrati.

Edward Girek, generalsekretær i Det polske kommunistparti i en tale til økonomiske eksperter. (Arbeiderbladet.)

Kort nytt

BOLKESJØ

Den årlige pinsekonferansen for Moralsk Opprustning på Uppigard, Bolkesjø, vil i år ha deltagere fra Danmark, Sverige, England, Australia, Ceylon og Tyskland, ved siden av de norske. Sammenkomsten er i første rekke en forberedelse til sommeren i Caux, Sveits, hvor skandinaverna til ta hovedansvaret for de tre første ukene av den internasjonale konferansen som legges opp der.

OSLO

Elever ved Statens sykepleierskole arrangerte en forestilling av skuespillet «Stigen» den 18. april. Samtalen om stykkets innhold etter forestillingen varte til langt på kveld.

IRAN

Boken «De er morgendagen» (Fraenki, Förland, Henden) har vært oversatt til mange språk, blant dem persisk. Avisen *Pars* i Shiraz er nettopp ferdig med å gjengi boken som føljetong, i tilsammen 59 deler.

TYSKLAND

I den lille byen Tüttlingen nær den sveitsiske grensen ble filmen «Orkan over Afrika» vist syv kvelder på rad fra 21. til 29. april i forskjellige ungdomsklubber.

LONDON

Den vesle håndboken i revolusjon «The Black and White Book», som kom ut første gang i mars i år, er nå trykket i 3. opplag og solgt i nær 80.000 eksemplarer.

ENGLAND

I begynnelsen av mai ble dørene til Westminster Theatre i London igjen slått opp. Bygningen har vært stengt i lang tid på grunn av et nytt MRA-senter som nettopp er blitt innviet, på toppen av teaterbygningen.

INDIA

Dr. Chaliha, søster av den nylig avdøde statsministeren i delstaten Assam, har tatt initiativet til en MRA-kampanje på hjul tvers igjennom staten. To av bilene man trengte til reisen var en gave til de 16 deltagerne i kampanjen, på samme måte som bensinpengene og de øvrige midlene til reisen. Fergefolkene over Bramaputra-elven ga sine tjenester fri da de hørte om reisen formål.

Blant dem som tok del i kampanjen var bønder fra Maharashtra, kasteløse fra New Dehli, fagforeningsfolk fra Calcutta og tidligere maoister fra stålbyen Jemshedpur.

AKUREYRI, ISLAND

Boken «De er morgendagen» av pedagogene Fraenki, Henden og Förland blir lest blant lærerne i Island. Bladet «Heim og skole» som er organ for Eyjafjord lærerlag, hadde nylig fire sider med utdrag fra boken. I innledningen skriver en lærer: «Sist høst fikk jeg en bok i hånden. Jeg leste den straks og den har levet i mitt sinn hele tiden senere. Den viser hva som skiller menneskene nå for tiden og peker med eksempler og gjennom vitenskap på den veien som det er mest trolig kan redde vår verden og dens innbyggere. Jeg føler trang til å gjengi noe av denne boken for dere alle.» Deretter følger utdrag av flere kapitler. Til slutt gjengis de kravene som ifølge «De er morgendagen» må stilles til den nye typen lærer i dagens verden.

ØSTERRIKE

En gymnasiast-pike fra byen Linz, som var i Caux for første gang i sommer, har tatt initiativet til en serie oppførelser av skuespillet «Stigen» i sin hjemby. Radio, presse og fargerike plakater gjorde byens borgere oppmerksom på stykket, som ble satt opp av en katolsk ungdomsgruppe.

KRISTIANSAND MEK. VERKSTED

For kr. 30,- kan De holde
Dem underrettet hele året
om Moralsk Opprustnings
verdensomspennede arbeid.

NY VERDEN

Sophus Lies gate 5

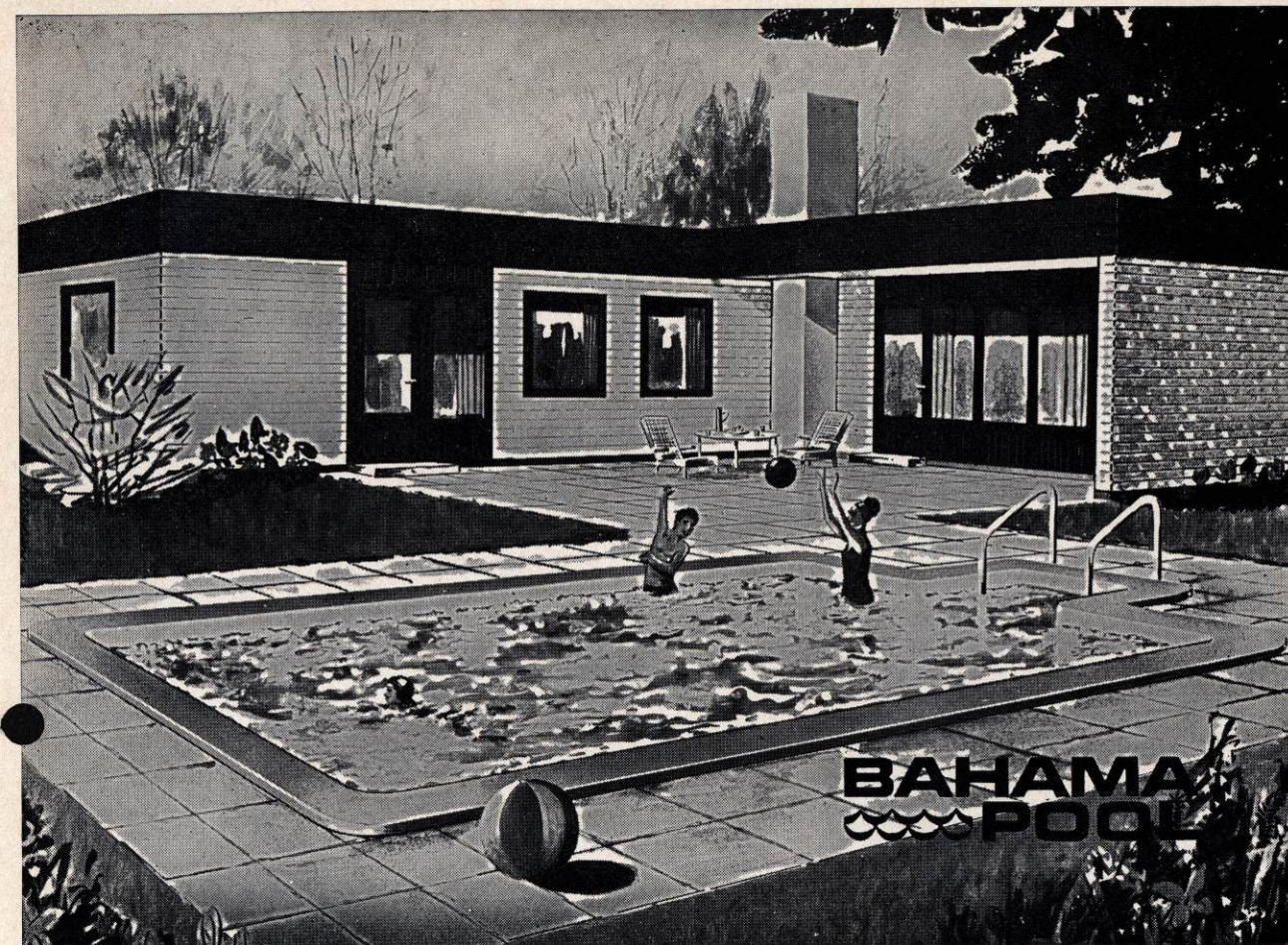
Oslo 2

Postgirokonto 125 79

For studenter og skoleung-
dom: kr. 15,- pr år.

Bruk
kvalitetsprodukter
fra

A S SABA

Exklusiv swimmingpool i glasfiberarmerad plast 13.800:-

(6-8 mm vägg tjocklek)

Bahama-Pool är formgjuten och fullt färdig för montering på plats. Ni slipper härigenom helt ifrån arbete och kostnader för formsättning, spackling, målning och underhåll. Den kraftigt armerade polyesterplasten har en enastående styrka och elasticitet.

Bahama-Pool levereras komplett med reningsfilter, förvärmare, bräddavlopp, bottenavlopp, inbyggd belysning samt mahognytrappa med rostfria ledstänger. Pris endast 13.800:- kr fritt fabrik inkl. 2 servicebesök (exkl. moms.)

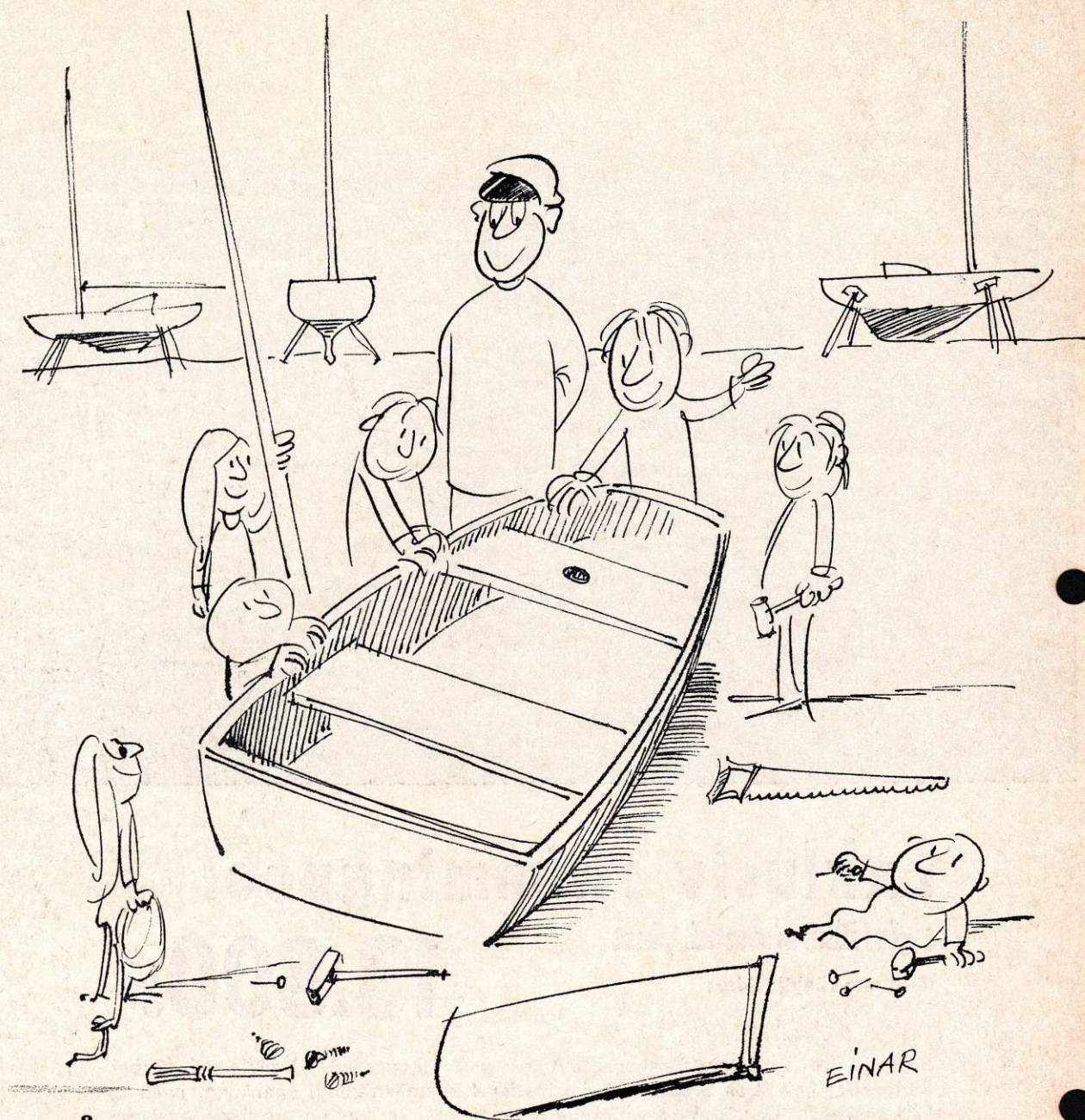
Vi levererar utrustning till pooler i betong och andra material samt poolkemikalier.

Vår goda service är en säkerhetsfaktor att räkna med!

Begär att få vår fyrfärgsbroschyr!

BAHAMA-POOL AB

Box 145, 542 00 Mariestad
Tel. 0501/145 64

BÅTPLANER?

Rådspør

Båt-PONTUS

Gøteborgs

Frihavn

Tel: 51 07 04

Båt
PONTUS